

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

302

BLOMMOR

I

TÖRNHÄCKEN

DIKT OCH SÅNG

AF

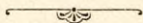
SELMA LAGERSTRÖM
(S. S.)

STOCKHOLM,
DISTRIBUERAS AF E. J. EKMANS FÖRLAGSEXPEDITION

Pris: Häft. kr. 1. I klotb. kr. 1,75.

BLOMMOR I TÖRNHÄCKEN

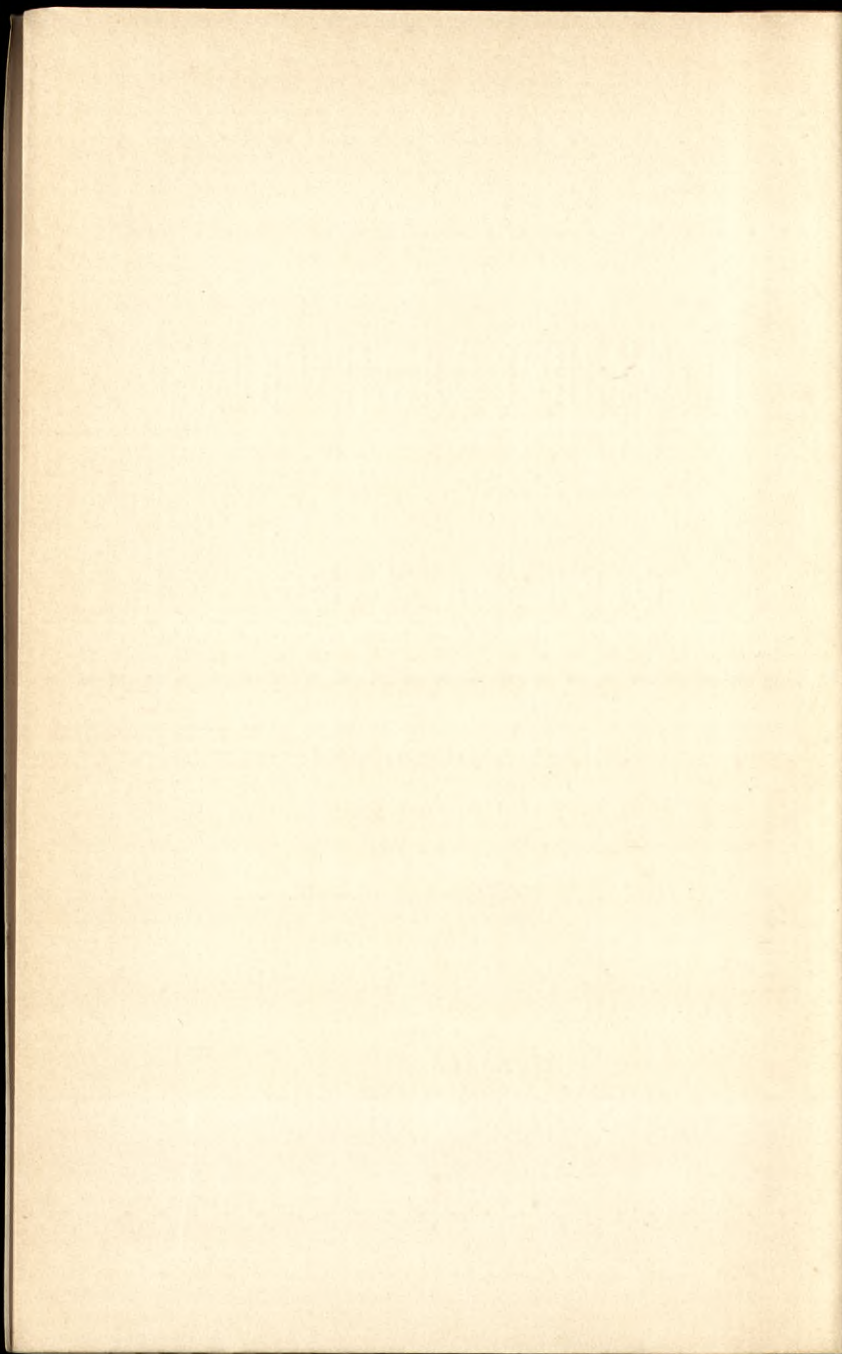
DIKT OCH SÅNG

AF

SELMA LAGERSTRÖM
(S. S.)

STOCKHOLM
SVENSKA TRYCKERIAKTIEBOLAGET
1896.

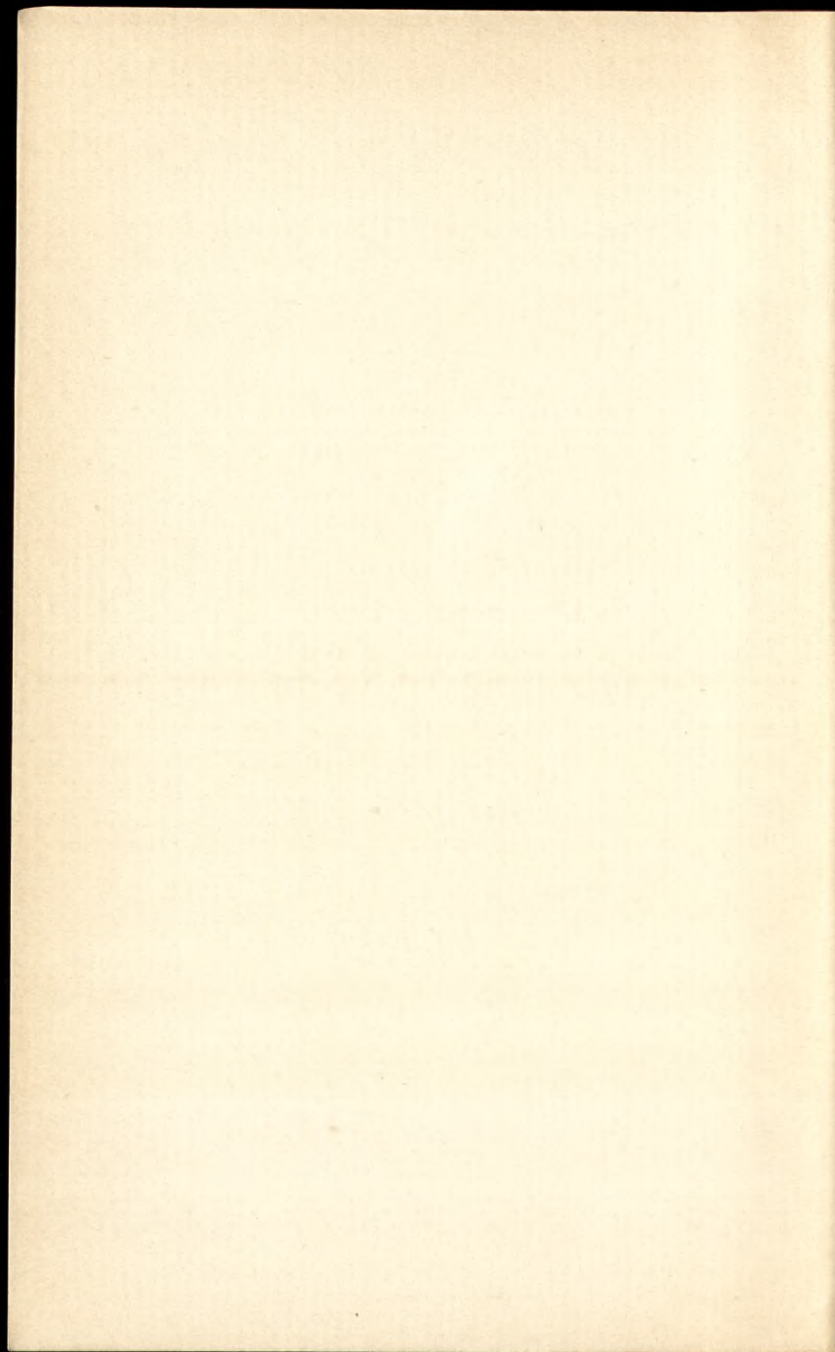
Gymnar dig medgångens vind
Under färden på fidernas böljor,
Spänn aldrig seglen för hårdt,
Målet du hinner då säkrast.

Och skulle motgångens vind
Dig liksom mången här möta,
Bör du bland klippor och skär
Tikväl ej kröfna och bäfva.

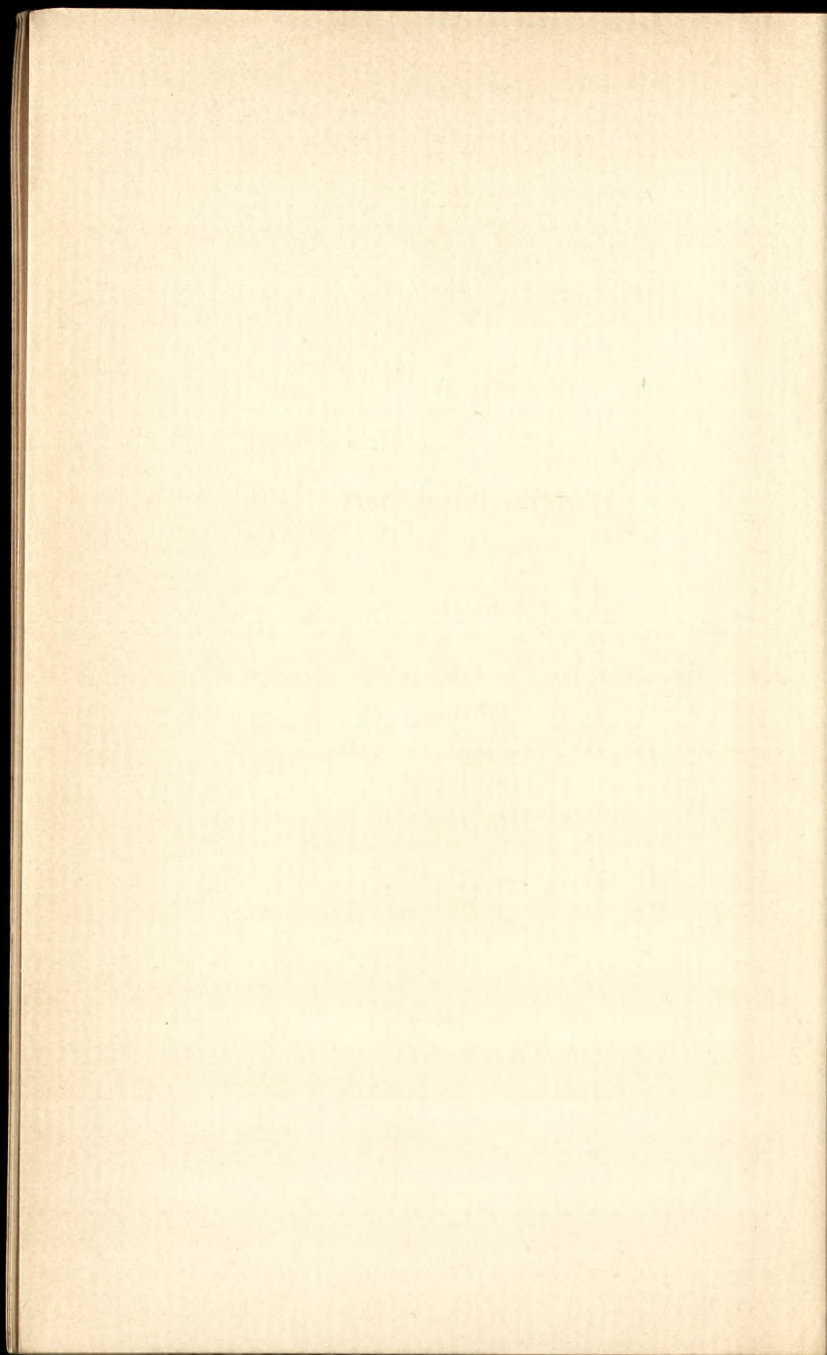
Gud förer styret, och du
Är ju endast ett redskap —
Du måste lyda hans vink,
Som styrer glänsande skjärnor.

Joh. W. Sundelius.

I.

Evighetsblomman.

Uti lifvets vårdag
Fagra blommor knoppas,
Spricka ut och dofta,
Tjusa vandraren.
Men hur snart försvinner
Icke deras skönhet,
Fast i dag så friska,
Kunna de dock vissna
Innan morgonen!

Men jag vet en blomma,
Skönare än alla,
Lifvets vällukt sprider
Hon uppå vår jord.

Ej dess blad förtorkas,
Evigt skall den blomstra
Och för tröttad pilgrim
Ljuflig anblick vara —
Blomman är Guds ord.

Uti lifvets vårdag
Denna blomma blifve
Mer än jordens blommor
För ditt hjärta kär;
Den ditt öga skåde,
Den din hand omslute!
Andas in dess vällukt —
För ditt lif och hälsa
Det till båtnad är.

Guds Israel.

—*—

Midt i torra ödemarken,
Där ditt Israel, o Herre,
Fjärran från förbundets Sion
Vandrat framåt under seklen,
Har du lofvat att det vara
Till en dagg, som svalka gifver
Under solens brand och hetta.

Modlös pilgrimsskara bäfvar
Under ökenfärdens faror;
Otroddimman sveper nära
Och fördunklar hoppets stjärnor
Under nattens dystra väkter.
Herre, sänd ifrån din himmel
Lifvets ljus, som skingrar molnen!

Torr och het är ökensanden,
Elims källor äro fjärran,
Inga milda skurar flöda,
Inga friska palmer susa.

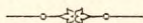
Herre, se i nåd dock neder,
Vattna, vattna ödemarken,
Att den grönska må och blomstra!

Herre, värdes stödja, bära,
Stärka så de svaga händer,
Att ej modlöst ned de falla
Utan gripa fast i löftet,
Löftet om de sälla tider,
Då ditt Sion viges åter
Till att sprida himmelsk kunskap.

Länge, länge ha dess harpor
Stumma hängt i pilträdsgrönar
Under mörka väntansstunder.
Låt nu deras strängar ljuda
Och bebåda inför alla,
Att för Israel ditt löfte
I fullbordan gått, o Herre!

Om ock tiden sakta skrider
För ditt Juda, som med längtan
Spejar än mot österlandet,

Skall dock segerdagen komma
 Med den klara soluppgången,
 Som i aning det förnummit
 Under flydda sabbatsstunder.

Brudens sång.

Från jorden min vandring till himmelen går,
 Och Jesus mig sköter på färden.
 Han själf sökte upp mig, borttappade får,
 Som irrade ute i världen.
 Ja, träget han sökte, och då han mig fann,
 Jag ljufligen slöts i hans famn, där jag vann
 En sällhet och frid utan like.

Min brudgum han blifvit, och jag är hans brud,
 Fast ringa jag vandrar på jorden.
 Jag redan är klädd uti helgonens skrud,
 Och därför jag härlig är vorden.

Fast hånad och plågad af satan och värld,
 Dock är mig den skönaste lycka beskärd
 Hos Jesus, min vän och min brudgum.

Väl pröfvas min tro på den törniga stig,
 Där fiendens rop höres skalla;
 Men brudgummen gifvit det löftet åt mig:
 »Förbundet skall aldrig förfalla».
 Och själf går han före och strider för mig,
 Och snart han mig hämtar till hemmet, till sig —
 Som drömmande skall jag då blifva.

Inre frågor.

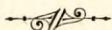
Hvad hjälper på jorden att vinna
 Det fagra och skimrande gull,
 Som dock ej är annat än mull,
 Om himmelska skatten ej vunnits?

Hvad hjälper på jorden att vinna
Ett glänsande namn såsom vis,
Ett rykte och skörda blott pris,
Om icke Guds vishet man aktar?

Hvad hjälper på jorden att vinna
All sällhet och lycka, som finns,
Om icke därjämte ock vinns,
Den frid, som ej sviker i döden?

Hvad hjälper på jorden att vinna
Ett sken utaf fromhet och dygd? —
Den tro, som på sanden är bygd,
Är falsk till sitt innersta väsen.

Hvad hjälper all världen att vinna,
Om himlen förloras, ty se,
Hvad skall du till lösen väl ge
För själen att vinna den åter?

Ej på jorden ro.

—*—

Ej på jorden ro,
 Ständig kamp och strid,
 Möda och besvär,
 Ingen verklig frid —
 Så af ålder är
 Mänskolfivet här.

Ej på jorden ro —
 Fåfång möda då,
 Att du söker här,
 Hvad du ej kan få;
 Guldet ej förmår
 Hela hjärtats sår.

Ej på jorden ro —
 Likt en fager ros
 Vinkar nöjet där,
 Men det flyr sin kos,
 Och då rosen har
 Endast taggar kvar.

Ej på jorden ro,
 Men i Jesus frid.
 Han är sköld och borg
 Midt i lifvets strid.
 Du, som lider här,
 Sök din sällhet där.

Det blir ro till slut
 Efter allt besvär;
 Då vi kämpat ut,
 Få vi kronan där,
 Ro i fridens land
 Bortom Jordans strand.

I lifvets bok.

»**F**dra namn i himlen äro skrifna!»
 O, hvad lifsmusik i dessa ord,
 Som från Jesu egna läppar flutit,
 Då han gick här nere på vår jord.

Herrens pilgrim, må de orden ljuda
För ditt öra än på denna dag,
Bringa himmelsk glädje till ditt hjärta,
Uppenbara Jesu hjärtelag!

»Edra namn i himlen äro skrifna!»
Ack, hvad kunna vi väl önska mer?
O, hvad gör det då, om hela världen
Trampar våra namn i stoftet ner!
I Guds himmel tindra de dock klara;
Änglar rundt omkring dem hålla vakt —
Världens tadel, bitterhet och ondska
Slippa ej dit in, så Herren sagt.

»Edra namn i himlen äro skrifna!»
Säg det, Jesus, om och om igen!
Vare det vår högsta fröjd och ära,
När det skiftar om på vandringen!
Dyre Jesus, skydda väl de dina,
Deras namn bevara i din bok
Till den dag, då Sions trötta skara
Slipper bära sorgens tunga dok!

Guds ord.

—*—

D, dyra ord, du sanningsord,
 Hvad helig skatt på denna jord,
 Hvad rikedom i brist och nöd,
 Hvad läkedom mot synd och död!
 Ett himmelskt manna, som vår själ
 Kan mätta och hugsvala väl.

Här tröst och kraft den arme får,
 Som tryckt af syndabördan går,
 Och nådehungrig kallas fram
 Att finna hvila hos Guds lamm.
 Här öppnar sig den lifvets brunn,
 Som vederkvicker törstig mun
 Med vatten, som för evig tid
 Kan skänka lif och ro och frid.

Här talas om ett himmelskt hem,
 Af Gud beredt åt alla dem,
 Som uti Jesu Kristi tro
 Sig kämpa fram till evig ro

Och lida här en liten tid
Men där få bo i salig frid,
Ett hem, där ljuflig harmoni
För evigt rådande skall bli.

Vi sucka här i Kedars tjäll
Och längta efter livvets kväll
Att fria från all jordens sorg
Få bo i himlens ljusa borg —
Och ordet säger visst och klart,
Att Herren kommer, kommer snart.

Vi hvila på en klippfast grund,
Som ock står fast i dödens stund.
Hvad Gud i ordet till oss sagt
Är sant, och själf sin ed han lagt
Därtill, och andens vittnesbörd
Han gett, att själens bön är hörd.

Guds ord går ut i alla land,
Och mången sträcker ut sin hand
Att fatta denna dyra skatt,
Som är ett ljus i tidens natt
Och visar väg till faderns hus
Högt öfver stjärnehimlens ljus.

Pilgrimen.

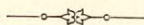
—*—

Jag är en pilgrim på vår jord,
Min resekost det är Guds ord,
Det ordet, som mig lifvet gett,
Och hvarigenom jag har sett
Ett djup af Guds barmhärthighet,
En skymt af Herrens härlighet,
Då jag i tron min Jesus såg
Och salig vid hans hjärta låg.

Det var en oförgätlig stund.
Då slöts ett trofast fridsförbund
Emellan Herren Gud och mig;
Han helt mig tog till barn åt sig.
Och till bevis, att det var sant,
Jag undfick andens vissa pant.
Min herde sedan huldt mig ledt
Och genom öknen väg beredt.

Väl tycks mig färden stundom lång,
Ty smal är vägen, porten trång;

Men Kristus med sitt dyra blod
 Då lifvar upp mitt sjunkna mod.
 Så är jag alltid vid god tröst,
 Och snart mig kallar herdens röst:
 »Din tunga vandringsstaf lägg ner,
 Jag lifvets krona nu dig ger.»

Till en bedröfvad vän.

Luta dig till Jesu hjärta,
 Endast han förstår din nöd.
 O, han känner all din smärta,
 Och han är ditt bästa stöd.
 Är du också ensam vorden,
 Jesus är din trogne vän;
 Synes mörk och dyster jorden,
 Ljusare blir himmelen.

Hvad är tidens vedermöda
 Mot den stora härlighet,
 Som på oss skall öfverflöda
 I en salig evighet?

Fröjdas därför nu i hoppet!
 Herren kommer snart, och då
 Skall du sluta vandringsloppet
 Och din Jesus möta få.

O, hur stort med fröjd förbida
 Att få stå förklarad opp
 Och ej mer behöfva lida
 Utaf syndens, dödens kropp!
 Herren samlar snart oss alla,
 Vi få mötas hos vår Gud,
 Inga tårar mer då falla,
 Allt är bytt i segerljud.

När kvällen kommer.

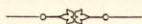

Somna i ro, trygg i ditt bo,
 Ty Herren är med dig där inne!
 Änglar stå vakt, så har han sagt,
 Kring dem, som ha Gud i sitt sinne.

Slut din hand i Herrens hand,
Dröm om himlens ljusa land,
Ja, somna i ro,
Trygg i ditt bo,
Herren är med dig där inne!

Somna i ro, trygg i ditt bo
Och vakna i morgon med glädje!
Är du i nöd, känner dig död,
Till nåden och blodet du vädje.
Hvila trygg vid korsets fot
Trots din oväns larm och hot,
Ja, somna i ro,
Trygg i ditt bo,
Vakna i morgon med glädje!

Somna i ro, trygg i ditt bo,
Ty snart får i himlen du vakna!
Där skall du bli helig och fri
Och sällhet och lycka ej sakna.
Där vid änglars jubelsång
Blir dig tiden icke lång.
Ja, somna i ro,
Trygg i ditt bo,
Snart får i himlen du vakna!

Blott en liten tid.

Blott en liten tid du vandrar
Här på ökenstogens sand.
Snart din själ på snabba vingar,
Fri från jordens alla band,
Ilar bortom stjärneringen
Till de sälla andars land,
Där med kronan du skall krönas
Af din brudgums egen hand.
Blott en liten tid du vandrar
Här på ökenstogens sand.

Blott en liten tid skall sorgen
Skjuta pilar i ditt bröst.
I Jerusalem, ditt urhem,
Får din ande ljuflig tröst.
Genom himlens ljusa salar
Ljuder evig lofsångs röst.
Lyckans sköna, blida sommar
Byts ej där i kulen höst.
Blott en liten tid skall sorgen
Skjuta pilar i ditt bröst.

Blott en liten tid du trängtar
 Efter helighet och ljus.
 Hoppets rika frukter mogna
 Ej bland jordens stoft och grus;
 Men från klarhet och till klarhet
 Skall du gå i faderns hus,
 Och då tystna tviflets frågor
 Vid de gyllne harpors brus.
 Blott en liten tid du trängtar
 Efter helighet och ljus.

"Hans blod komme öfver oss!"

Då Jesus dömd till döden står
 Bland vilda skaror där,
 Mot himmelns höjd det ropet går,
 Som ekot återbär:
 »Hans blod må komma öfver oss
 Och öfver våra barn!»

Så Israel i blindhet skref
Sin egen dödsdom, som
I eld och blod ju uppfylld blef —
Hvad vittna seklen om?
Är Israel ett lyckligt folk,
Som fordomtid det var?

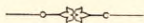
Ack, ingen lycka finnes kvar
För den, Guds nåd försmått!
Och sekel efter sekel har
Det arma folket gått
Förskingradt uti alla land
Ett rof för våld och mord.

Och själfsgd dom blef svår och tung
För hvarje blodsörvandt
Af Jakobs hus, för gammal, ung;
O ve, det ord blef sant:
»Hans blod må komma öfver oss
Och öfver våra barn!»

Men om du vänder om igen
If från din villostig,
O Israel, skall Herren än
Bevisa nåd mot dig

Och sluta dig på nytt i famn
Liksom en trofast vän.

Ty hvarje synd och oren fläck
Skall nåden plåna ut
Och göra Sions dotter täck.
Då tar din trældom slut,
Och hvad du felat blir förglömdt,
Så Jehova i kärlek dömt.

Bönesuck.

Barmhjärtighet är allt, hvad jag begär
Af dig, o Gud, min Gud och fader kär.
Ack, två mig väl i Jesu Kristi blod
Och gör min vilja helig, from och god!

Jag kommer snart.

—*—

»Jag kommer snart», så Jesu sagt.
 O, ljude detta ord med makt
 Till hvarje själ, som vandrar än
 En främling här, en Jesu vän!
 Han kommer snart, ditt hulda stöd,
 Och löser dig ur all din nöd,
 Du, som i bittra tårars flod
 Så ofta dränker hopp och mod.

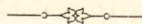
»Jag kommer snart» — så frukta ej!
 Du skall dock ej förgås, o nej!
 Väl synes färden farlig, men
 Han kommer snart din bästa vän.
 Då tystna fiendernas rop
 Mot Jesu lilla klena hop,
 Som klädd i segerns sköna skrud
 Får se sin Herre och sin Gud.

»Jag kommer snart» — ack, lämna då,
 Hvadhelst ditt hjärta fångsla må!

Må rikedomen fly sin kos
 För Jesus, Sions sköna ros!
 Må allt, hvad jorden skönast har,
 Försvinna, blott du äger kvar
 Den ädla skatten, Jesus Krist!
 »Jag kommer snart», han lofvat visst.

»Jag kommer snart» — o, hör det du,
 Som vandrar fjärran från ännu!
 Hur länge vågar du att så
 På lustans usla stigar gå?
 Än efter dig din herde går,
 Men kanske snart du höra får
 En röst från lammets brölloppsal:
 »Gå bort, gå bort i evigt kval!»

»Jag kommer snart» — så skynda fort
 Att vittna på den mörka ort
 Om Jesus, nasaréens namn,
 Som är en säker, fridsäll hamn!
 Låt ljudet höras vidt omkring
 Om dessa underfulla ting,
 Att Jesus dog men lefver än,
 Och att han kommer snart igen!

Jesus, gör mig stilla.

Jesus, gör mig nöjd och stilla,
Tryck mig närmare ditt bröst;
Vill mig fienden förvilla,
Låt mig höra blott din röst!

Tala till mitt trötta sinne,
Gif mitt hjärta ljuflig ro;
Kom att ständigt bo där inne,
Lifva kärlek, hopp och tro!

Tjusar mig fåfängligheten,
Visa då din korsgestalt;
Lär mig fatta saligheten
I att dö med dig från allt!

Jesus, gör min egen vilja
Uti allt så lik med din,
Att ej något oss må skilja;
Helt jag längtar att bli din!

Tryck mig närmare ditt hjärta,
Svep mig i din mantelflik;
Då i fattigdom och smärta
Blir jag både glad och rik.

Advent.

Du är det åter adventstid,
Och uti stilla, helig frid
Tycks själfva jorden bida,
Att ärans konung komma skall
Från himlen till sin fotapall
Och trösta dem, som lida.

Han kommer, ja, han kommer visst
Vår höge frände, Jesus Krist,
Han kommer för att sprida
Ett mildt och härligt nådeljus,
En återglans från faderns hus
På denna jorden vida.

Han är i allt sin fader lik,
 Rättfärdig, ödmjuk, segerrik,
 Hans vilja gör han gärna.
 Vårt hjärtas portar öppne sig!
 Immanuel, vi hälsa dig,
 Du klara morgonstjärna!

Julstämning.

Skönt i öster lyser klart en strimma
 Af den nya dag, profeten sett.
 Nu all världen skall med fröjd förnimma,
 Att med mänskosläktet Gud är ett.

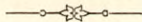
Genom rymden jubelsånger tona,
 Underbara syner herdar se;
 Han är kommen, som kan allt försona,
 Frihet, mänskorätt åt alla ge.

Se, på krubbans strå det barnet hvilar,
Som allt välde bär uti sin hand.
»Frid på jorden» är det bud, som ilar
Från hans vagga ut i alla land.

Och det ljusnar i den mörka natten,
Syndens, otrons, våldets långa natt,
Och från jordens alla land och vatten
Återljuder änglasången gladt.

Hårda, känslolösa hjärtan vekna,
Mänskokärleken tar ut sin rätt,
Stolta, ärelystna hjältar blekna,
Ödmjukhetens stig blir ljuf och lätt.

Ja, på krubbans strå det barnet hvilar,
Som allt välde bär uti sin hand.
»Frid på jorden» är det bud, som ilar
Från hans vagga ut i alla land.

Nyårstankar.

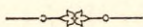

Likt dimman, som flyr för den susande vind,
 Så fly våra dagar och år,
 Och rosen, som blomstrar i dag på vår kind,
 Kanhända i morgon förgår
 Med all sin friskhet och fågning.

Men Herren förblifver densamme, han var
 Från urminnes tider, hvad tröst!
 Än strålar hans kärlek och brinner så klar,
 Än ljuder hans kallande röst:
 Förlorade son, kom nu åter!

Och ännu står nådeförbundet så fast
 Som klippan, och löftet är rikt;
 Det hjärta, som en gång för syndare brast,
 Det hjärtat är städse sig likt
 I trofast och brinnande kärlek.

Med glädje vi kunna då skåda framåt
 Och tacka för åren, som flytt.
 Snart stillas för evigt vår längtan och gråt,
 Då sorgernas natt blir förbytt
 I fröjdernas härliga morgon!

Fröjdebud.

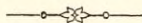
Fröjdebud, fröjdebud
 Ifrån Jesus till hans kära brud:
 Jag är alla dagar när,
 Intill åldern jag dig bär;
 Hvila trygg invid mitt hulda hjärta,
 Säg för mig din glädje, säg din smärta;
 Allt är mitt, allt är mitt.

O, gif akt, o, gif akt!
 Mig af fadern gifven är all makt;
 Evigt står mitt fridsförbund,
 Sviker ej en enda stund.

Hur än allt förändras här på jorden,
Så förändras aldrig löftesorden
Till min brud, till min brud.

Åren fly, åren fly,
Men min nåd är hvarje morgon ny;
Som jag hittills hulpit har
Alla dessa flydda dar,
Så jag skall ock hädanefter vara
Dig en säker hjälp i hvarje fara;
Frukta ej, frukta ej!

Liten tid, liten tid
Återstår af jordens nöd och strid;
Sedan kommer jag igen.
Vännen finner då sin vän,
Och vid bruset af den nya sången
Ifrån död till lif sker öfvergången.
Allt är väl, allt är väl!

Tag mig helt.

Tag mig helt, o dyre Jesus,
 Tag min ande, själ och kropp;
 Lär mig älska dig af hjärtat;
 Lifva upp min tro, mitt hopp!
 Fast hos dig jag funnit fäste,
 Har jag ofta lupit ut
 Att på jorden söka näste,
 Men jag blef så trött till slut.

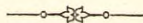
Ty i stora, vida världen
 Fanns ej ens en enda punkt,
 Där jag ostörd kunde hvila —
 Ingenstädes var det lugnt.
 Ställde jag min färd mot söder,
 Mot den solbelysta strand,
 Där orange och drufva glöder,
 Tärdes jag af längtans brand.

Och i fjällbegrönta norden
 Blef det stundom tomt och kallt;
 Hvert jag än min kosa styrde,
 Främling var jag öfver allt.

Hur än vänskaps sol mig lyste,
Hur än kärlek mot mig log,
Utaf smärta dock jag ryste;
Jordisk kärlek var ej nog.

Gudaboret lif jag äger,
Det kan aldrig finna ro
Uti något här på jorden;
Högre, högre vill jag bo.
Därför faller jag nu neder
Inför dig, o Jesus kär,
Och af allt mitt hjärta beder:
Tag mig helt, så arm jag är!

Tag mig helt och lär mig döda
Köttets vilja dag för dag,
Söka att i alla skiften
Lefva blott till ditt behag!
Tag mig helt och lär mig bida
Några dagar tåligt än,
Medan tidens väkter skrida
Mot den stora morgonen!

Ljusglimtar.

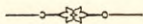
—*—

Hvad som än bedröfvar mig,
Klagar jag det, Gud, för dig;
Uti mörkret blir då ljus,
Stillhet midt i stormens brus.
Finns på jorden ingen vän,
Har jag en i himmelen,
Vännen Jesus, vit och röd,
Uppå korset för mig död.

Hos den vännen städs jag får
LäkeDOM för hjärtats sår;
Och när världen tjusar här,
Han mig segerkraft beskär.
O, hvad är allt jordiskt godt
Mot den sköna, ljufva lott
Att på Jesu namn få tro
Och få äga samvetsro!

När jag hör hans milda röst
Sakta hviska frid och tröst
Till min lätt försagda själ,
O, då blir det åter väl!
Då försvinner jordens nöd,
Synder, sorger, kval och död,
Och jag ser på fjärran kust
Himlens rika fröjd och lust.

Snart skall aftonklockan slå,
Och jag får till hvila gå;
Till en framtidsdag så ljus
Står jag upp från jordens grus.
Tidens förlåt remnat har;
Dit mig längtans vinge bar,
Kan jag slutligt skåda in,
Himlens salighet är min.

Till den åldrige.

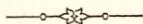
Lifvets afton, när vår kraft är bruten
Och årens skuggor växa mer och mer,
Hur tryggt att då af Herrens arm omsluten
Få vandra fram den dag, som än han ger!

Än nådens ord om Kristi kärlek talar,
Om herdens trohet mot sin lilla hjord;
Än faller manna ned från himlens salar
På fattigt, nådehungrigt hjärtas bord.

Än flödar från de helga, djupa såren
Försoningsmedlet, Jesu Kristi blod,
Och än som förr i de förflutna åren
Det gifver själen frid och hopp och mod.

Hur mörkt och ödsligt än det blir i världen,
Och hur de brista alla jordens band,
En hoppets stjärna lyser dock på färden
Och hviskar om ett oförgämligt land.

Han randas snart den klara morgonväkten,
 Då mörkret skingras af ett evigt ljus
 Och bruden, klädd i hvita silkesdräkten,
 Af änglar föres till sin brudgums hus.

På smärtans stig.

Från smärtans stig, från nöd och kval
 I denna jordens mörka dal
 Det går mot himlens ljusa höjd
 Till evig och ovansklig fröjd
 På smärtans stig
 För dig, för mig.

Ej tröst, ej ro i denna tid,
 Nej, oro och beständig strid,
 Men tröst och hopp i faderns hus
 Långt bort från jordens stoft och grus
 På smärtans stig
 För dig, för mig.

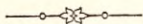
Ej skymt af jordisk lyckas glans,
Nej, tårebröd och törnekrans
Och sår, som blöda i sin rot
Vid världens hån och trug och hot
 På smärtans stig
 För dig, för mig.

Ack, synd och sorg i ändlös mängd
Med nådens dörr så ofta stängd
Och segerns dag i mörker höljd
I Jesu Kristi efterföljd
 På smärtans stig
 För dig, för mig.

Men o, det ljusnar snart, så visst
Som här vi tro på Herren Krist!
Då från vår skuldra vältras af
Det tunga korset i sin graf
 På smärtans stig
 För dig, för mig.

Då få vi bära segerns skrud
Och hälsas såsom lammets brud,

Från klarhet och till klarhet gå,
Ty mörkret är försvunnet då —
Och smärtans stig
För dig, för mig!

Hoppas!

Du, som djupt uti ditt inre lider
Utaf tvifvel, synd och kval och brist,
Ja, som själf din törnekrona vrider,
Vet, det finns dock hjälp för dig till sist:
Bortom tidens, ändlighetens gränser
Segertecknet genom molnen glänser.

Löftets stjärna.

—*—

Där solen från en högblå himmel ler,
 De klara stjärnor då jag icke ser;
 Jag endast solens skönhet då berömmar
 Och nattens tysta, milda stjärnor glömmar.

Men solen sjunker ned i västanlid,
 Och nattens mörker bredes ut därvid,
 Med stum beundran skådar då mitt öga
 Ett haf af stjärnor uppe i det höga.

När lyckans solsken lyste upp min stig
 Och nöjets rosor spridde doft kring mig,
 Då såg jag ej de löften underbara,
 Som tindra mera skönt än stjärnor klara.

Men kort var lyckan, glädjen flög sin kos,
 Förbleknad låg hon där, mitt hjärtas ros;
 Min drömda sällhet var ett luftslott bara,
 Som löstes upp i sorgens bittra mara.

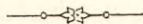
Nu blef det mörker i min själ och natt,
Och dödens vålnad vid min sida satt;
Jag arme såg ej någon hjälp i nöden
Och ingen räddning undan bleka döden.

Men Gud, som såg sitt vilselupna barn,
Som drefs omkring af stormen som ett flarn,
Han drog mig upp ur syndens djupa vatten
Och tände löftets stjärnor uti natten.

Nu först jag såg de klara himlaljus,
Som visa vägen till min faders hus,
De evigt sanna löften uti skriften,
Som sprida ljus och lif långt bortom griften.

En löftesstjärna särskildt mot mig log,
Och det var den: »Min nåd för dig är nog».
Den stjärnan blef mig mera kär än alla,
Och henne brukar jag min stjärna kalla.

Haf tack, min Gud, för nattens mörka stund,
Då ifrån nådens djupa himlagrund
De blida löftetsstjärnor tindra klara!
Ett haf af salighet de uppenbara.

Hemfärdssång.

Jag är uti mörker, jag är uti strid,
 Men Jesus ändå är mitt hopp och min frid.
 Ja, blir det än mörkt som den svartaste natt,
 Förblifver han städse min käraste skatt.
 Min klippa han är,
 Han säkert mig bär,
 Tills frälst utur nöden jag är.

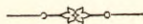
Och stormar det kring mig i villande värld,
 Och går genom eldar min ilande färd,
 Och larmar än fienden mot mig och gnyr,
 Då jag från fördärfvet till salighet flyr;
 Dock herden sitt lamm
 Skall visst bära fram;
 Mitt hopp skall ej komma på skam.

Så hjälp mig, o Jesus, att städs hålla ut
Och lita på dig, till dess striden är slut,
Att stadigt med blicken från jämmer och nöd
Se uppåt till dig, som i ordet du bjöd!

Ja, låt äfven mig
Fullkomnas i dig,
Om ock uppå lidandets stig!

Du kommer ju snart, som i ordet du sagt,
Och möter din brud uti ära och prakt;
Då glömmet hon visst sin bedröfvelses tid,
Hon är hos sin brudgum i trygghet och frid.

O, komme då snart
Med ilande fart
Den dag, då allt dunkelt blir klart!

Guds väg.

—*—

Din väg, o Gud, hur mörk den synes mig,
Jag vandra vill, jag lämnar allt åt dig;
I än ej sedda framtidsdagar,
Ack, led mig blott, som dig behagar!

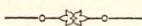
Och skulle än af världens tomma flärd
Jag fångad bli, o, låt då ordets svärd
Få slita sönder syndabanden,
Som fångsla vill den fria anden!

Ej bättre fostran jag på jorden vet,
Än tuktas så af din barmhärtighet,
Att själens vingar ständigt växa,
Och att jag lär mig livvets läxa.

Så drag mig, Gud, i glad som mulen tid
Blott alltid närmre evighetens frid,
Ty här på jorden ofrid rasar,
Och hjärtat utaf ångest fasar.

Ack, gör mig nöjd, hur tidens klocka går!
 Snart äfven jag ditt sälla rike når,
 Det evigt sköna fadershuset,
 Där ingen skugga skymmer ljuset.

Välj, Gud, min väg hvar flyende minut
 Och led mig vid din hand till lifvets slut!
 Att vara din för tiden, evigheten
 Är själfva källan till lycksaligheten.

Evighetshopp.

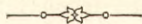

Snart gå evighetens portar
 Tyst, högtidligt upp för mig,
 Och jag ilar till den staden,
 Dit min längtan sträcker sig.
 Då, hvad är all fröjd på jorden
 Mot den frid, jag njuta får,
 När mig himlens klockor kalla
 Till ett evigt jubelår!

Alla synder, alla sorger,
Som min själ marterat här,
Och som grumlat lifvets lycka,
Ha för evigt svunnit där.
Där ej kött och ande strida
Med hvarandra dag för dag,
Ty befriad ande lyder
Blott fullkomlighetens lag.

Där är fullhet, där är skönhet,
Himmelsk renhet uti allt,
Och mitt öga skådar tingen
I en verklig, ny gestalt.
Där ej tro med tvifvel strider,
Ty i evighetens ljus
Har det mörka töcken skingrats,
Som betäckte jordens grus.

Dagar gå, och dagar komma;
Snart den sista skymningsstund
Breder ut sin dunkla slöja
Öfver hela jordens rund.
Men det ljusnar, och i öster
Evighetens sol går opp;
Hela skapelsen då vaknar
Till ett nyfödt lif och hopp.

Korsets väg.

Se, Jesus burit all vår synd och smärta!
O, hvilken balsam för ett sargadt bröst!
Och genomborradt blef hans eget hjärta,
På det att vi må hafva frid och tröst.

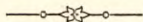
Ja, han kan bota allt, hvad vi ha brutit;
De purpurröda synder plånas af
Uti hans dyra hjärteblod, som flutit,
Då han sitt lif för oss i döden gaf.

Se, Jesus var med lidandet förtrogen,
Ej någon smakat såsom han dess glöd,
Och därför är han också redebogen
Att hjälpa oss i hvarje bitter nöd.

Uti Getsemane han genomvakat
De bittra kvalens ångestfulla natt,
Och tyst och stilla har han allt försakat,
I ödmjuk lydnad offrat lifvet gladt.

O, hvarför skola vi då ständigt klaga,
 Att vägen är så törnbeströdd och svår?
 Nej, låtom oss med glädje korset taga
 Och tåligt vandra uti Jesu spår!

Ty korsets väg bär uppåt till Guds rike,
 En himmelsfärd oss väntar ock en gång;
 Om blott vi blifva Jesus mera like,
 Må vägen gärna vara mörk och trång.

Kristus lefver.

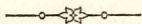
Kristus lefver — underbara ord,
 Som upplifvar tungt och sorgset mod!
 Vål är mörkret stort uppå vår jord,
 Men — se, Kristus lefver!

Ja, han lefver, trogne frälsaren,
 Som på jorden var de armas vän;
 Samma hulda sinne har han än;
 Herren Kristus lefver!

Han har kämpat — segern vunnen är
Öfver satan och all mörkrets här;
Dödens välde nederbrutet är;
Segershjälten lefver!

Han är lifvet — vi ock lefva få.
Om än genom dödens flod vi gå,
Skall det bli vår segersång ändå:
Herren Kristus lefver!

Kristus lefver — vilsekomna själ,
Var ej längre nu en världens träl!
Allt ännu för dig kan blifva väl;
Herren Kristus lefver!

Vid Herrens bord.

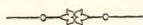
Ack, dyra bord för ett sorgset bröst,
 Där Kristus bjuder på himmelsk tröst,
 Där själf han ter sig i marterskrud,
 Föraktad, skymfad liksom hans brud!
 En törnekrona hans hufvud bär,
 Men segerhjalte han likväl är.

Med kärlek öppnar han här sin famn,
 För trötta själen en säker hamn,
 Och lockar henne från sorg och nöd
 Till lif och glädje och öfverflöd,
 Till öfverflöd vid det nådebord,
 Som själf han dukat på syndfull jord.

Och själen lyss till sin brudgums röst
 Och emottager hans rika tröst,
 Och sorgen stillas som storm på haf,
 Och tviflets boja då faller af.
 O, dyra, heliga lifvets bord,
 Beredt och dukadt på Herrens ord!

Här kraft och styrka de svaga få
 Att åter på Herrens vägar gå
 Och bära korset med glädje än
 I spåren af deras själavän
 Och tjäna troget i stort och smått
 Den Herre, hvars bord de dela fått.

O, Jesus Krist, du min högsta skatt,
 Sprid ljus på min stig i tidens natt,
 Tills jag invid själfva källan står
 Och vid de himmelska borden får
 Det lifvet dricka, som själf du ger,
 Och som af döden ej hinnes mer!

Pingsten.

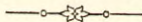
Dårtid nu kommen är, ljuflig och blid,
 Kvällsolen dröjer än, hälsande frid;
 Bidande jorden står,
 Värme och lif hon trår.

Äfven Guds Israel bidande står,
Djupt i dess hjärta gror ljufligt en vår;
Och efter frid och tröst
Suckar så månget bröst.

Sinajs ok är tungt, hvila ej ger;
Upp till Jerusalem trängtande ser
Abrahams trötta barn,
Snärjda i stadgars garn.

O, låt en andens fläkt, Jehova god,
Värma ditt eget folk, gifva det mod
Att uti tron gå fram,
Hylla sitt offerlamm.

Då rings för alla in pingsttidens fest,
Då är ej Israel längre en gäst,
Det är Guds kärleks tolk
För alla jordens folk.

Förlossaren.

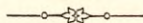
Han kommer, han kommer förlossaren snart,
 Han kommer med ära och makt
 Att lösa de fångna och göra det klart
 Till hemfärd från svallande haf.
 Då sjunga de frälsta med jublande röst:
 Välsignad, välsignad du Israels tröst!

Han kommer i helig och skinande skrud,
 Rättfärdig och ödmjuk och mild,
 Han kommer att hämta sin väntande brud,
 Som korsdräkten burit en tid.
 Då lägger hon all sin försmädelse af
 Och uppstår med fröjd ur förgängelsens graf.

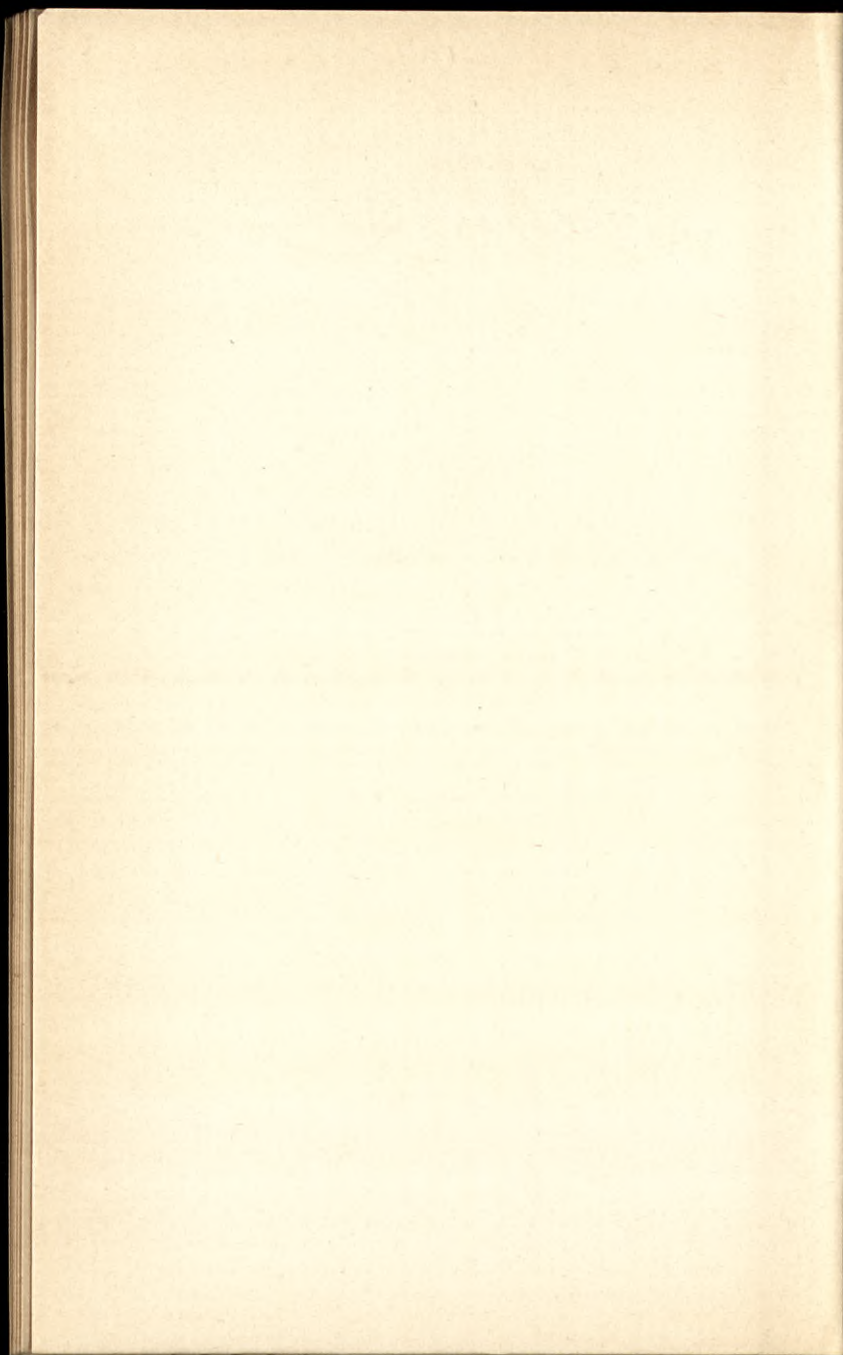
Han kommer med balsam för svidande bröst,
 Förtärda af sorgernas brand.
 Kom hit, du betungade, ljuder hans röst,
 Och säg mig din ångest, ditt kval;
 Jag gifver dig läkdom, jag gifver dig frid
 Och skingrar ditt tvifvel och stillar din strid.

Han kommer, han kommer med hvila och ro
För mödans och arbetets son.
Och allt, som här gjordes i kärlek och tro,
Blir lönt på den yttersta dag;
Då skördar den gode, hvad här han har sått,
Men då får den onde Guds vrede till lott.

Förlossaren kommer, med segerrik hand
Han öppnar välsignelsens flod.
Det ljusnar, det ljusnar i skuggornas land
I kraft af hans skapareord.
Och kärlekens solsken skall stråla så gladt
Långt bortom de jordiska seklernas natt.

II.

Natt och morgon.

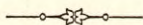

Mot sommarnattens mörkblå himmel
Jag skådar upp från jordens vimmel,
Af otydd aning hjärtat slår.
Jag blickar åter ned på jorden,
Hur skön och härlig hon är vorden,
Där klädd i sommardräkt hon står!

Och nattens dunkel ge åt tingen
En tjuvningskraft, som säkert ingen
Af mänskosläkt kan rätt förstå.
Hur tyst och skönt! Violer sprida
Sin doft, och nattens timmar skrida,
Och tankar komma, tankar gå.

Men själen fylls af sällsam tjusning,
 Ty se, vid österns rand en ljusning,
 Som bådar: natten är förbi!
 En flod af ljus från alla kanter
 Nu rullar ned från bergets branter.
 O, hvilket härligt sceneri!

Nu morgonlif naturen andas,
 Med blomsterdofter luften blandas,
 Och fåglar svinga gladt mot höjd,
 Och toner ljuda, rena, klara —
 Från hjärtat höres ekot svara
 Ett tack och lof med helig fröjd!

Liljekonvaljen.

Du fagra blomma i nordanskog,
 Som städse mitt hjärtas känsla tog,
 Du står i din liljevita skrud
 Liksom en smyckad och sirad brud
 Och hviskar ett språk, som själen förstår
 Och upp till de himmelska nejder når.

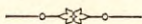
Du minner om himlen och om Gud
Och talar med vigda tungors ljud.
Jag hör de himmelska toners gång
Uti dina hvita klockors sång:
Om renhet och mildhet, sanning och dygd
De sjunga med fröjd i stad och på bygd.

Du skänker kärlek så full och rik,
Du är ditt himmelska ursprung lik,
Du ger ditt lif med glädje förvisst,
Ty det du vet, att den, allting mist,
Han vinner långt mer, än han ana kan,
En sällhet för evigt så djup och sann.

Du fagra blomma i nordanskog,
Du liknar honom, det vet jag nog,
Min själs förlossare, Jesus Krist,
Min säkra borg i all sorg och brist,
Som visat mig vägen från stoft och grus
Till fädernehemmet, till frid och ljus.

Ack, stå i din liljevita skrud
Och vittna alltid om himlen och Gud,

Om renare fröjd än jorden bär,
 Om evig, ovansklig sällhet där!
 Då har du fullbordat ditt värf till slut,
 När du på jorden en gång blommat ut.

Vårtankar.

Du det våras, träden knoppas
 I naturens bröllopssal,
 I den tysta skogen höres
 Redan nordens näktergal,
 Och från tufvan blickar sippan
 Rodnande mot solen opp,
 Medan ekorr'n glad och lustig
 Gör i granen sina hopp.

Solens strålar värma fälten,
 Gröna brodden sticker opp,
 Lilla bäcken muntert sorlar,
 Härligt sväller björkens knopp.

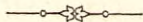
Allt är solljus, lif och glädje
I naturens bröllopssal,
Blott ett stilla, ljufdigt vemod
Följer aftonvinden sval.

Hjärtat vaknar, och jag minnes,
Hur det var en annan vår.
Många vårar sedan svunnit,
Men jag mins det som i går,
Minnes, hur i Vermlands dalar
Andens pingstvind vida drog
Och till Jesu Kristi fötter
Mången hjälte nederslog.

I mitt världsförfrusna hjärta
Blef för första gången vår.
Jesu kärlek smälte drifvan,
Jesu dyra, djupa sår,
Och en ny och himmelsk glädje,
Outsäglich, underbar,
Fyllde hjärta, håg och sinne —
O, hur säll den tiden var!

Låt ock nu uti mitt hjärta
Bli en vårtid, fader kär!
Trots all otro, köld och smärta
Står till dig min själs begär,
Och jag längtar att få hvila,
Hvila ut invid ditt bröst
Och med salig glädje lyssna
Till din egen, kända röst.

Kom och låt din ande verka,
Blåsa bort hvad isigt är!
Låt de dina blifva värmda
Af din kärlek, Herre kär!
Då skall tro och hopp och kärlek
Spira upp på nytt igen
Som naturens sköna blomster,
Och vi få en vårtid än.

Linnean.

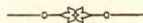
I skogens tysta, undangömda vrår
 Bland ljung och mossa nu linnean står.
 Du lilla blomma, ack, hur ljuf du är
 Uti din enkla dräkt, så ren och skär!

Ditt hufvud böjer du mot jorden ner,
 Ty du' din litenhet och ringhet ser;
 Men att du aktas som en raritet,
 Det vet du icke i din blygsamhet.

Att sprida ljuflig doft allt rundt omkring
 Linnean anser såsom ingenting.
 Med det hon ärar dock sin skapare
 Och är en fröjd för skogens vandrare.

Ack, blif ock du, min vän, som blomman här,
 Så god och enkel, detta skönt dig klär!
 Gif akt uppå din store mästare,
 Så skall din egen litenhet du se!

Var nöjd med platsen, där dig Gud har satt,
 Och sök ej gripa jordens irrbloss fatt!
 Sprid blygsamhetens doft, hvar än du går,
 Din egen skönhet då helt visst består!

Landflickan.

I dag är himlen hög och blå,
 Och Greta skall på ängen gå
 Att räfsa hö med flitig hand,
 Så som i hemmet hon blef vand.
 Hon tjänar nu sitt eget bröd
 Och är förnöjd och frisk och röd.

I går hon stod vid spisen jämt
 Och lagade sin mat bestämdt;
 Då klockan slog, var allt tillreds
 Och far och drängarne till freds.
 I dag skall mor själf inne bli,
 Och hon får vara lös och fri.

Hur glad hon är vid allt, hon gör,
Ej minsta missmod henne stör!
Gud själf har sagt: arbeta, bed!
Det ordet gått från led till led
I hennes släkt, på guld ej rik
Men i förnöjsamhet sig lik.

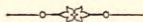
För lien faller blomstret af,
Och Greta reder till dess graf:
En hövålm här, en hövålm där.
Hur vemodsfullt dess öde är!
Så mejas äfven vi en dag,
Så är förgänglighetens lag.

Och då hon lyssnar gång på gång
Till fågelskarans glada sång,
Blir känslan varm i hennes bröst,
Och själf hon stämmer upp med tröst
Och sjunger om den vän, som är
För hennes hjärta dyr och kär.

Den vännen heter Jesus Krist,
Som sonat hennes synd och brist
Och gifver kraft för hvarje dag
Att lefva efter hans behag.

Hur god och skön den vännen är,
Och hur han håller henne kär!

Då efter arbetsdagens id
Hon vandrar hem i kvällens frid,
Är hon förnöjd uti sitt sinn'
Och säger: tack för lotten min!
O, gif en morgon lika skön,
Så slutar hennes aftonbön!

Septemberdag.

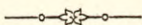

I Humlegårdens gamla ekar höjer
Den glada sångarskaran än sin ton,
Och solen än ibland dess kronor dröjer
Med varma strålar från en högre zon.
Ack, sommarns fågring ej förgången är,
I grönt och rosor än han jorden klär!

Och de små barnen tumla där i sanden,
En liten värld för sig i rosenrödt,
Som än ej fångslats utaf träldomsbanden
Men lefva lifvet, skaparn hos dem födt.
Ja, leken barn, snart kommer ock den tid,
Då I fån kämpa med i lifvets strid!

Än dröjer sommarn kvar, o, gläds, mitt hjärta,
Och skaka af ditt tunga sorgeok!
Hvad båtar all din oro, all din smärta?
Nej, se och läs här i naturens bok!
Att Gud är god, där står med tydlig skrift,
Det skall en gång ock ristas på din grift.

Men se, där föll ett litet blad för vinden,
En sakta hviskning om att höst det är!
En ofrivillig tår smög ned för kinden —
Hvem vet, hvem vet, hvad det dock innebär?
Hvad är vårt lif? — en dröm, en saga blott.
Ack, blifve Kristus-lifvet dock vår lott!

Vid julgranen.

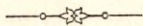
—*—

D, hvad hjärtefröjd och ljus
 Ut i rikt och fattigt hus!
 Helga julen kommen är,
 Sången klingar fjärran, när:
 Ära vare Gud i höjd
 Och på jorden frid och fröjd!

O, hur barnaögon blå
 Tindra liksom stjärnor små,
 Då med far och mor de få
 Kring den kära granen stå!
 Ära vare Gud i höjd
 Och på jorden frid och fröjd!

Barnens bästa vän det är,
 Som i krubban hvilar där;
 Himlens kung på hö och strå —
 Sådant få de höra då.
 Ära vare Gud i höjd
 Och på jorden frid och fröjd!

Tröttad pilgrim sängen hör,
 Och sin harpa glad han rör,
 Ser i tron Gud faders hus
 Med de många juleljus,
 Och han sjunger full af fröjd:
 Ära vare Gud i höjd!

Vid årsskiftet.

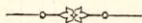
Dårt jordiska lif är så kort;
 Se, åren de flyga ju bort,
 Som löfven på linden
 Fly bort för den susande vinden.

Med undran vi skåda härpå,
 Med jublande hjärta också,
 Ty flyende åren
 Oss närma den leende våren.

Den leende våren hos Gud,
Då vinterorkanernas ljud
Ha lagt sig till hvila —
Dit glade i hoppet vi ila.

Och än uti jordlivets höst
Vi skåda dock uppåt med tröst,
Ty där i Guds rike
Oss väntar en fröjd utan like.

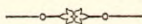
Ja, gläd dig, du konungens brud!
Han kommer, din Herre och Gud,
Då dagen är liden,
Och bär dig till himmelska friden.

Aftonstämning.

Winterdagen är slut, och solen har sänkt sig i
väster
Ned bak' dimmiga fjäll, där drifvor ligga som
hvita
Svepningsdukar af is, med kransar af gnistrande
rimfrost.
Himlen, rodnande matt utaf solens döende
flammor,
Spegelar i jorden sig än, tills den i dunkel sig
höljer,
Mörknar och blifver stum för pilgrimens frågande
blickar.

Nattscener.

—*—

Mörka skuggor sig i öster höja,
 Till hvila solen går i västanlid,
 Aftonrodna'ns purpurröda slöja
 Nu öfver molnen bredes ut därvid.

Klara stjärnor re'n i kvällen glimma,
 Och vid den dunkelgröna skogens rand
 Börjar månens skira silfverstrimma
 Att sprida ljus på holmar, sjö och land.

Nattens dok kring jorden tyst sig breder,
 Naturen nu till hvila sig beger;
 Endast skaparns öga blickar neder
 Och mänsklighetens dolda dårskap ser.

Där en ynglingskara ler och dansar
 Och bryter glada nöjens röda ros —
 Men de vissna dessa fagra kransar,
 Och ungdomsglädjen flyr så snabbt sin kos.

Här är en, fördystrad i sitt sinne,
 Som plundrat hemmet på dess frid och ro;
 Makan, barnen plåga nu hans minne —
 För tidigt fingo de i grafven bo.

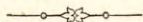
Girigbuken ingen ro sig gifver,
 På nattligt läger räknar han sitt guld,
 Medan hämnadens svarta ängel skrifver
 En ändlös räkning på hans stora skuld.

Otroshjälten där i brödraringen
 Beprisar stolt det nya ljus han fått.
 »Ingen Gud», han säger, »skapat tingen,
 Naturen frambragt allt, båd' stort och smått.»

Arme flykting, intet ljus du äger,
 I hjärtats djupa gömma är det natt,
 Samvetskvalet bränner, fast du säger,
 Att nu är lifvet riktigt ljust och gladt.

* * *

Tyst! — där hörs en själ, som ödmjukt beder
 Om nåd, förlåtelse för synd och brott.
 Nåd i rika strömmar flödar neder,
 Och allt blir mellan Gud och själen godt.

Drinkarens klagan.

Jag arme slaf, i syndens boja fången,
Jag mins en tid, en länge se'n förgången,
Då jag i moders tjäll mig lycklig kände
Och afgrundsgiftet ej mitt inre brände.

Nu är en arm, förlorad son jag vorden
Och äger ej en vän på hela jorden,
Ja, hvem mig ser, föraktfullt bort sig vänder,
Hvem bryr sig om, hvad sådan usling händer?

Nu halft förvirrad jag i staden vankar
Med mina mörka, bittra, hemska tankar,
Jag äger mer ej mod och hopp i barmen,
Se'n rusdrycksgiftet fick förlama armen.

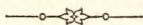
Ack, äfven jag en gång åt mödan gladdes
Och deltog i de värf, som förehades,
Men dådlös nu med sjukt och krossadt hjärta
Kan endast ruset lindring ge min smärta.

Jag tryckes djupt af samvetskvalen neder,
Ty, ack, jag vet, hvart drinkarns kosa leder:
Jag får ej träda in uti Guds rike
Och blifva goda, helga änglars like.

Och dock min moder bad för mig med smärta;
Nu har det brustit detta trogna hjärta,
Och ensam jag omkring på jorden vankar
Med mina mörka, bittra, hemska tankar.

Ack, finns ej räddning mer i hela världen?
Hvart skall jag arme usling styra färden? —
Men se, där öppnar krogen sina armar,
Och ingen annan är, som sig förbarmar.

Här är mitt hemvist, här får jag ock vara
Ibland en larmande och vildsint skara,
Men ingen vet, hvad drinkarns hjärta känner,
Då afgrundsgiftet all hans kraft förbränner.

Stormdrifna.

D, huru snabbt hon ilar, tidens flod!
Man nyss i livvets ljusa vårdag stod
Och trodde blindt på mången sällhetsdröm,
Som dock försvann i hennes strida ström.

Och nu är redan mörk och höstlig kväll
I själens trånga, väderbitna tjäll,
Och lefnadsmålet, som vi gladdes åt,
Är nu ett ämne för vår bittra gråt.

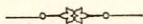
Vi gingo vilse under livvets färd
I denna mörka, irrgångsrika värld
Och hunno aldrig längtans ideal,
Ty världens snöda lust vårt hjärta stal.

Vi togo miste här på tusen sätt,
Ty jordens fröjd bedårade oss lätt.
Vi tömde nöjets bräddade pokal,
Men i dess botten gömdes sorg och kval.

Nu hjärtat grips af outsägligt ve,
När vi tillbaks på flydda dagar se.
Hvar finnes bot för själens djupa nöd?
Hvar finnes räddning undan evig död?

I Jesu Kristi dyra frälsarfamn
För sjuka själar finns en säker hamn.
O, må vi skyndsamt styra in i den,
Då aftonrodna'n vänligt lyser än!

Då skall till sist i mörk och höstlig kväll
Den väderdrifne seglarn blifva säll
Och gå från tidens oro, sorg och strid
Till ära, oförgänglighet och frid.

Lystringsrop.

—*—

Säg, du som njuter uti fulla drag
Af lifvets lycka, glädje och behag,
Hvad gör du väl att lindra deras nöd,
Som endast ha att äta tårebröd
Och famla fram i dödens skuggas dal,
Ett rof för ändlös sorg och bittra kval?

Du äger rikedom på gods och guld,
De äga fattigdom och brist och skuld;
Du gläds för hvarje dag, som rinner opp
Och skådar lifvet ljusst och rikt på hopp;
För dem är dagen höljd i sorgens flor —
Han vet det, han, som uti höjden bor.

Gå, dela med dig af ditt öfverflöd
Och gif den fattige en beta bröd!
Jag har ej rätt behålla allt för mig,
Så är gudomlig lag; o, skynda dig!

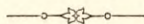
Kanhända, om du dröjer, Herren tar
Ifrån dig det, som han dig gifvit har.

Och när du gifver bröd, så säg ett ord,
Som lindrar nöden vid de armas bord,
Ja, sätt dig ned och lägg en vänlig hand
På böjda skuldror! Kanske sorgens band
Då lösas upp uti det låga tjäll
Och fattigdomens son blir nöjd och säll.

Och till den sjuke gå med lifvets bröd!
Han är i ångest, äger intet stöd
Och trängtar efter tröst i Jesu blod,
Ty i hans närhet brusar dödens flod.
O, skynda, skynda, medan än är tid!
Blir det för sent, försvinner ju din frid!

Och fallna barn, som irra kring på jord
Ett föremål för satans sjålomord,
Ack, har för dem du intet hjärta än?
I himlens Gud de hafva dock en vän,
Som gråter, ropar hvarje dag på nytt:
O, kommen åter till det hem I flytt!

Vill du ej stiga ned ur praktens hus
 Och bringa dessa arma frid och ljus,
 Och locka dem ur villans öken fram
 Till hvila hos Guds dyra offerlamm? —
 Om så du tjänar uti tro och bön,
 Får själf du skörda glädjens rika lön.

Hvad hon kunde, det gjorde hon.

En vinterkväll Maria satt
 Så säll i morfars sköt,
 Och kvällen mörknade till natt,
 Och nordanvinden tjöt.
 Men vid den muntra brasans sken
 Förtäljde morfar då
 Om all den myckna nöd, som finns
 Bland hednabarnen små.

Och lilla Mia hörde på
Så tyst och undersam,
Och ur de klara ögon blå
En tåreflod sprang fram.
»O, morfar», sade hon och slog
Sin arm kring gubbens hals,
»För hednabarnen har jag gjort,
Ack, intet, intet alls!»

Och sommarn kom med sol och sång,
Med lif och blomsterprakt;
Maria ställde nu sin gång
Till gröna ängars trakt.
Där växte blommor uti mängd,
Båd' röda, hvita, blå,
Af dem hon band med flitig hand
Buketter, fina, små.

Så gick hon hemåt med sin korg,
I hjärtat glad och nöjd,
Och när hon se'n på stadens torg
Fick sälja allt — hvad fröjd!
Då sade hon till morfar så,
Där i hans sköt hon var:
»Nu skola hednabarnen få
Hvarenda slant, jag har.»

Den gamle log så mildt och godt
 Och sade tyst för sig:
 Min Gud, ack, kunde jag nu blott
 Så offra allt för dig
 Och aldrig sluta hjärtats dörr
 För den, som nödställd är! —
 Från denna dag Maria blef
 För morfar mera kär.

I vinterkvällen.

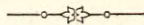
Ensam i min koja,
 Hör ej världen stoja,
 Anar dock i fjärran allt dess gny;
 Gammal är jag vorden,
 Ingen vän på jorden,
 Till hvars hulda sköte jag kan fly.

Så den gamla klagar.
 Korta vinterdagar
 Ila skyndsamt, äfven de, sin kos,

Och i vinterkvällen
Blixtrar stjärnepällen,
Och på rutan växer ros vid ros.

Nu den gamlas öga
Lyftes mot det höga,
Hvad hon då förnimmer, vet ej jag;
Men de tärda dragen
Lifvas, och betagen
Höjer hon sin röst, fast rädd och svag:

Lofva vill jag Herran,
Ej hans nåd är fjärran;
Väl jag ensam är och vintern kall,
Dock som sparfven lilla
Är jag nöjd och stilla,
Ty jag vet, att Gud mig skydda skall.

I oväderstid.

Ur töcken och dimmor skåda
 Vi hän mot en annan tid,
 Då här på jorden skall råda
 Bland släktet endräkt och frid.
 Ack, tråde du snart ur fjärran,
 Du saliga dag från Herran!

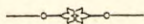
Nu kifva de med hvarandra,
 De ättlingar utaf grus;
 Fast samma väg de här vandra
 Till samma evighetshus.
 De äflas om makt och ära,
 Dock Kristus-namnet de bära.

Nu bröder förråda bröder —
 Ack, endast för vinnings skull!
 Men han, som på korset blöder,
 Är trogen och kärleksfull,
 Och än han beder de orden:
 »O, älsken hvarann på jorden»!

I hejdlös sträfvan för lifvet
En hvar på sitt bästa ser,
Och den, som här mest blef gifvet,
Vill samla blott ännu mer,
Fast han, hvars ord man fått lära,
Fick fattigmansdräkten bära.

Nu kärlekselden vill slockna
I hvarje troende bröst,
Och ovädersmolnen tjockna
I människosläktets höst. —
Må kärlekslösheten vika,
Att bröder hvarann ej svika!

Ack, farliga stormar rasa
På världshafvets mörka ban'!
Och seglaren darrar af fasa
Men blickar, som han är van,
Mot himmelska världens höjder
Och bidar eviga fröjder.

Långfredagstankar.

Se, långfredagsmörkret kring jorden sig breder,
 Och hälleberg skakas och remna med dån,
 Då han, som på korset för syndare beder,
 Den gode och helige mänskones son,
 Af hånet och kvalet och lidandet matt,
 Nu sluter sitt öga i dödssömnens natt.

Han kom att de arma och fallna upprätta
 Och bryta de stolta förtryckares staf,
 Att sorgerna lindra och bördorna lätta
 För rik och för fattig, för kung och för slaf.
 Han skymfas ändå med de hårdaste ord
 Och röner blott otack och hån på vår jord.

Han gick att förkunna sin himmelska lära
 Om sanning och kärlek, om endräkt och frid,
 Han sökte ej makt eller guld eller ära
 Och ville ej blodig och mördande strid,
 Men lönen, han får, är blott marter och nöd
 Och slutligt på korset den grymmaste död.

Dock tåligt som lammet han lider och tiger,
 I smärtan det finnes för honom ett hopp:
 Han vet, att, då lifvet åt döden han viger,
 Skall påskdagens sol för all världen gå opp.
 Han dör för att rädda en människovärld,
 I vantro, i mörker och själfviskhet snärd.

* * *

Än långfredagsmörker med jämmer och smärta,
 Med hån och försmädelse, oro och kval,
 Med dödsstygn i hand och i fot och i hjärta
 Fritt rufvar här nere i tårarnas dal.
 Ack, finns det ej hopp, att en sällare tid
 Skall tränga sig fram ur den blodiga strid?

Jo, påskdagens morgon i öster snart randas
 Med jublande fröjd och med seger och hopp.
 Då dödsdömda fångarne lättare andas
 Och lyfta de tårfyllda ögonen opp:
 Han kommer uppståndelsens härliga dag
 Med frihet, med ljus och med himmelskt behag.

Sorgen.

—*—

D, du tärande sorg,
 Som i världen gått ut
 Att i koja som borg
 Släcka lifsglädjen ut,
 Skall ej något förmå dig att hejda ditt lopp
 Och ej väcka de kvalfulla känslorna opp?

På den barnsliga kind
 Strör du saknadens tår;
 Under susande lind
 Står en moder på bår,
 Och de sörjande barnen där klaga i kor:
 »O, att vi finge följa i grafven vår mor!»

Och till ungmön, som ler
 Mot sin krona och krans,
 Du det budskapet ger,
 Att hon aldrig blir hans.
 Han har svikit sin ed, och hon täres af kval,
 Och hon vissnar som blomman för höstvinden sval.

Och hos mannen, som går
Vid sitt arbete böjd
Men dock aldrig förmår
Hinna välståndets höjd,

Du ock smyger dig in med ett rop i hans själ:
»O, för mig och de mina det aldrig går väl!»

Vid den åldriges stol
Står du gärna på vakt,
Ty se, lefnadens sol
Snart i mörker sig lagt,

Och för skumhöljda blicken du då rullar opp
Endast sorgliga minnen och släcker hans hopp.

Ja, du tärande sorg,
Som i världen gått ut
Att i koja som borg
Släcka lifsglädjen ut,

Kan ej något förmå dig att hejda ditt lopp
Och ej väcka de kvalfulla känslorna opp?

Själstrider.

—*—

En ändlös smärta genom själen skälfver,
 Och kvalda tankar jämt min hjärna hvälfver,
 Jag känner djupt, att jag mot Gud har brutit
 Uti det lif, som likt en dröm förflutit.

Jag vaknat upp och ser med sorg och smärta,
 Att jag har fjärrmat mig ifrån Guds hjärta,
 Ifrån det hjärta, som af kärlek brinner,
 Och där man lifvets högsta lycka finner.

Jag trodde blindt, att sanningen i världen
 Besegra skulle våldet, ondskan, flården,
 Jag drömde om ett härligt syskonrike,
 Där hvar och en i nästan såg sin like.

Men ack, jag skådar, hur dämoners kedja
 Kan fångsla äfven dem, som tro och bedja,
 Hur afundsjukan där vid gallret sitter
 Och rufvar på sin broder arg och bitter.

Jag ser mig själf ett rof för drömmar yra
 Bort mot ett okänt mål min kosa styra,
 Och ångest fattar mig så kallt vid handen,
 Och ingen stjärna syns vid himlaranden.

Och hela skapelsen, så ren framsprungen
 Ur skaparhanden, är af ormen stungen,
 Jag hör en kvidan genom all naturen
 Liksom en dödssjuk fågels suck i buren.

* * *

Det mörknar mer och mer, jag kan ej sjunga,
 I stilla bön blott rörer sig min tunga:
 Ack, säg mig du, all världens morgonstjärna,
 Vill du ej lysa upp min väg så gärna?

Du vill ju taga mig som barn vid handen
 Och leda mig till rätta fröjdelanden,
 Där ingen syndar mer, där ingen gråter,
 Och där man möter kära vänner åter?

Jag klagar så; o Herre, hör min kvidan
 Och låt mig efter ångestfull förbidan
 Få vakna upp och skåda säll de tider,
 Då själen ej med mörkrets makter strider.

Seglatsen.

—*—

Ifrån stranden utaf världens
Synd och otro, flärd och vimmel
Lilla skeppet pilsnabbt ilar
Ut på stora vida hafvet
För att nå den lugna hamnen
Vid den sälla himlastranden.

Hoppets ankar hålles redo,
Anden susar vind i seglen,
Tron är skeppets säkra roder,
Hvilande i mästars händer,
Hans, som genom tidens böljor
Lyckligt lotsat mången pilgrim.

Lugn och skön är hafvets yta,
Solens strålar där sig spegla,
Binda samman blåa hvalfvet
Med det dunkelgröna hafvet,
Framåt ilar skeppet säkert,
Allt bebådar lycklig resa.

Men då börjar uti natten
 Stormens vinge häftigt skakas
 Öfver stora, vida hafvet,
 Och de vreda vågor fräsa
 Skyhögt kring det lilla skeppet,
 Hota att det helt fördärfva.

Mörker haf och himmel täcker,
 Ingen vänlig stjärna lyser,
 Rodret kan ej längre styra
 Skeppet i den rätta kursen,
 Ty det hvilar nu ej mera
 I den vana mästarhanden.

Ingen möjlighet till räddning
 Synes för förtvifladt öga,
 Ty hvarthän det vänder blicken,
 Möta dödens hemska snaror;
 Sammankrympt af ång'st och smärta
 Kvaluppfyllda hjärtat klappar.

Hvar är mästarn? så i natten
 Med förtviflan ljuder ropet.
 Kan han ej från döden frälsa?
 Männe han mig nu förgätit? —

Ej hans löften kunna ryggas,
De stå fasta såsom klippan.

Men han sofver uti skeppet,
Brådskande man honom väcker,
Och han stillar vreda vågor,
Skeppet ilar åter säkert
Framåt öfver tidens böljor;
Lugnt och skönt är hafvet åter.

Snart är resan lyckligt ändad,
Se, där skymtar himlastranden,
Skeppet glider in i hamnen,
Jublets toner mäktigt skalla,
Vid hvarandras hjärtan hvila
Vänner, som nu mötas åter!

Resans vedermöda glömmes,
Som en dröm är jordelifvet,
Nu dess dunkla gåtor lösas,
Nya, utsägligt sköna
Framtidssyner möta ögat
På den evigt nya jorden.

III.

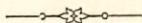
Missionären.

Ack, sköna lott att ut från hemlandsstränder
Få gå med sanningens och fridens bud!
Du Kristi sändebud i hednaländer,
Du är dock närm're himmelen och Gud,
Och lifvet ser du i dess rätta dager,
Och jordens fröjd för himlens ej du tager.

Med heligt mod du tågar fram i striden
Mot syndastyggelser af tusen slag,
Hvari de lefva, som ej älska friden;
Och efter kampen ljusnar det en dag,
Och ned till korsets fot ses skaror falla,
Och dopets helga bad de taga alla.

Välsignad du! Välsignad skall du blifva,
 Då evighetens ljusa morgon grytt.
 En riklig frukt skall skördens Herre gifva,
 Och tåresäden bli i fröjd förbytt,
 Då inför tronen står med palm i händer
 En frälsad skara ifrån alla länder.

Vid en missionsfest.

Där midvintern kläder vår fjällhöga nord
 I snöhvita, isprydda dräkten,
 Då tågar en skara till Afrikas jord,
 Till mörkhydda, trälände slakten,
 Att tända den frälsande sanningens bloss,
 Som lyser och värmer och vägleder oss.

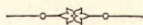
Där ute är mörker och andelig natt
 Och vantro — en höststorm, som hviner,
 Fast palmernas kronor där vinka så gladt
 Och solen så strålände skiner.
 Där går han, den sörjande Afrikas son —
 Tyst! hörs ej en suckan där fjärran ifrån?

En klagan förnimmes af älskande bröst,
 Och åter en skara står redo
 Att skynda till Kongo med frälsningens tröst.
 Ack, många där ute, som stredo
 Med trosvarma hjärtan för sanning och dygd,
 Nu sofva i frid under palmernas skygd.

Hur länge man spejät mot hemlandet än,
 De komma omsider dess söner,
 De glesnade leden sig fylka igen
 Till svar på de brinnande böner
 Och våga på Afrikas glödheta kust
 Mot mörker och vantro å nyo en dust.

Hell eder, I kämpar! Till ädlare strid
 I kunnen ej någonsin draga.
 Och Herren har lofvat, att han med sin frid
 Skall eder på färden ledsaga.
 Det respasset duger, ja, liten därpå,
 Så skolen I trygga i striderna stå.

I midvinternatten, högtidlig och kall,
 Då julljusen tindra i nordnen,
 I gungen där ute på böljornas svall
 Långt borta från fädernejorden.
 Men hvilnen då stilla i frälsarens famn,
 Han för eder in i den önskade hamn.

Till missionär Westlind.

(På födelsedagen den 28 juni 1892.)

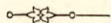
—*—

För dig, vår broder, som från Kongos dalar
 Nyss kommit hem till älskad fosterjord,
 Vårt hjärta varmt och hänfördt åter talar,
 Och nu vi klädt vår känsla uti ord —
 Men först, när festens timme re'n var slagen,
 Det spordes, att ock din var högtidsdagen.

Du kommit hem, en Herrens kämpe, slagen
 I ädel strid för sanning, dygd och rätt,
 Och än en gång du firar högtidsdagen
 Bland höga furor på det svenska sätt.
 Din hjässa krönes skönt af segerns hufva,
 Ty se, i Kongo flyger fridens dufva.

Från dal till dal där sprides himlaordet,
Och hedendomens mörka natt blir ljus,
Och Bantufolket samlas snart kring bordet
I Herrens rika, sköna bröllophus.
Då, broder, skall du som en stjärna tindra,
Ej jordisk svaghet skall din glans förhindra.

Du kommit hem med öm och trogen maka,
Som uti Kongo stått dig träget bi.
Om Gud så vill, I vänden dit tillbaka,
Då här I hunnit vederkvickta bli.
Välkomna hit till våra svala lunder,
Må Gud förljufva Edra hemlandsstunder!

Vid dödsbuden från Kongo.

—*—

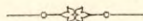
Det flyger så ofta från Afrikas jord
 En dufva på nattsvarta vingar;
 Hon ställer sin färd mot vår fjällhöga nord,
 Och sorgbud hon städse oss bringar:
 En kämpe har fallit, en kämpe så bård,
 Som villigt hos konungars konung tog sold;

En kämpe, som offrat sitt lif och sitt blod
 I heliga striden för ljuset
 Och dag efter dag på sin vaktpost där stod,
 Trots brännande hettan i gruset.
 Nu hvilar han ljuft i den nyvigda mull —
 Han dog för de armas, de lidandes skull.

Då tåras vårt öga, då svider vårt bröst,
 De döda de voro oss kära!
 Vi höra ej mer deras älskade röst,
 Och ensamma sorgen vi bära;
 Men tåligt vi säga: Du, Herre, förstår,
 Till hvad det skall båta, när så du oss slår.

Vi offras och kämpa och lida en tid,
En hvar på sin plats här i lifvet.
Det goda ej vinns utan smärta och strid,
Så är det i skapelsen skrifvet;
Men ur denna sådd utaf tårar och blod
Uppspirar en skörd, som är härlig och god.

Så frukta vi icke men offra på nytt
För Kongo det bästa, vi äga.
När natten där ute i dag blir förbytt,
Skall världarnas Herre oss säga:
»Du tjänare trogne, med dig är jag nöjd,
Gå in i min himmelska glädje med fröjd!»

Till brudparet Högberg.

I kärlek enade hjärtan
Nu fira sin bröllopsstund
Och ingå för hela lifvet
Ett heligt och dyrt förbund.
Det skönaste, här man finner,
Är kärlek, som seger vinner.

Nu ägen I helt hvarandra
Som gåfva från eder Gud,
Den Gud, som I båda dyrken
Och efter hvars kärleksbud
I utgån till fjärran länder
Från hemlandets lugna stränder.

I endräkt sida vid sida
I gån till en helig strid,
En strid för ljus och för sanning,
För kärlek, för dygd och frid
Bland Magogs hedniska stammar,
Där afgudaoffret flammar.

Hur härligt att allt få offra
För den, som man håller kär,
Att våga sitt lif och sin ära
Och allt, som af värde är,
Att Kristus må seger vinna
Och bruden sin brudgum finna!

Det är ju att lefva lifvet
På bästa och ädlaste sätt;
Det kall, som eder blef gifvet,
Är härligt och bördan lätt.
Och skulle än törnen stinga,
Låt hoppet mot höjden svinga!

O fader, vi samfäldt bedja:
Sträck ut din skyddande hand
Städs öfver honom och henne,
Förenta med fridens band!
Gud gifve framgång där ute
Och ömt i famn eder slute!

Vid fru Louise Wennerlöfs död.

1883.

D, du saliga själ,
 Som är bärgad så väl
 Och får njuta evinnerlig frid,
 Du i Herren har dött,
 Och du hvilat nu sött
 Efter utkämpad möda och strid!

Se'n i trone din blick
 Fäst på Jesus du fick,
 Var du lydig hans vilja och bud;
 Fast dig världen belog,
 Du det stilla fördrog,
 Utom lägret du tjänte din Gud.

Du skall skörda din lön,
 Bära krona så skön!
 Och då brudgummens kallande röst
 Ned till dödsriket når,
 Du ur grafven uppstår,
 Och för tronen vi mötas — hvad tröst!

Till fru Therese Uhr.

1884.

—*—

Däl synes dig underlig Herran,
 Men vet, han är dock icke fjärran,
 Om tårar i hjärta och öga
 Än skymma hans bild för din blick.

Hans tankar de äro ej våra,
 Hans vägar kan ingen uppsåra;
 Men godhet och sanning förblifva
 Dock alla Guds rådslut ändå.

Han sig som en fader förbarmar
 Och famnar de bedjande armar —
 Om barnet ej får, hvad det beder,
 Dess fader har hört det ändå.

Det vare en tröst i din smärta,
 Det stille ditt blödande hjärta:
 En gång du där uppe i ljuset
 Guds vägar skall bättre förstå.

Den make, han tog från din sida,
 I striden på jorden fick lida;
 Men segerkrönt kämpe nu hvilar,
 Tills dagarna hafva ett slut.

Det vare en tröst i din smärta,
 Det stille ditt blödande hjärta:
 Din vän är ej död, se, han sofver
 Och uppstår, då morgonen gryr!

Vid Andreas Fernholms graf.

1892.

Han är icke död, vår broder,
 Nej, han sofver blott i frid,
 Sofver efter arbetsdagens
 Myckna oro, kamp och strid.
 Som ett barn i moders sköte,
 Så han sjönk i dödens famn,
 Där han fann en ljuflig hvila
 Och en efterlängtnad hamn.

Nu den store, ädle anden,
 Fri från hyddans tunga band,
 Ilat hän från jordens dalar
 Till ett oförgänligt land.
 Andevärldens hemligheter
 Ligga där i öppen dag
 För det öga, som här nere
 Såg Guds ömma hjärtelag.

Framsynt var han, siarblicken
 Såg långt mer än mången ann',
 Och han sade: »Gud är större,
 Än man nånsin ana kan».
 Sällt det folk, som han utkorat
 Sig till arf — så var hans tal.
 Nu han själf får dela fröjden
 I Guds rika brölloppsal.

I hans kristendom var glädje,
 Tillförsikt och tro och hopp,
 Därför sågo vi så gärna
 Till den käre lärarn opp,
 Och hans minne skall oss följa
 Än till lifvets sista kväll.
 Den, hvars lefnad så förrunnit,
 Kan för visso prisas säll.

Sann i ordets djup'sta mening
Stred han så i tal som skrift
För det goda och det rätta;
Och om än hans lifs bedrift
Ej för hvarje öga glänser,
Är den dock i himmelen
Känd och kommer enligt löftet
Med sin rika lön igen.

Han är icke död, vår broder,
Nej, han sofver blott i frid,
Sofver efter arbetsdagens
Myckna oro, kamp och strid.
Snart för oss ock kvällen skymmer,
Må vi hoppfullt bida den
Och ej bittert, tröstlöst sörja
Vår till himlen farne vän.

Vid Maria Löfvenhjelm's död.

1894.

—*—

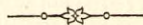
Du din pilgrimsfärd är ändad,
Nu du hunnit fridens land,
Där din ande, fullt förlossad
Ifrån alla jordens band,
På de helga Sions höjder
Njuter evighetens fröjder.

Tidens korta kamp och smärta
Likt en dimbild i det blå
Har försvunnit för ditt öga;
Och du vet, att allt ändå
För Guds folk till godo länder,
Hur än lyckan här sig vänder.

Du är Jesu äresmycke
Och ej mer af sorger böjd;
I rättfärdighetens rike
Är du evigt säll och nöjd.
Luttringselden har förbrunnit,
Och en salig ro du funnit.

Tack för hvad du gjorde, medan
Du här gick i sorgens land!
Du var trogen mot din Herre,
Gaf med öm och gifmild hand
Åt din sjuka, svaga nästa,
Hvad du ägde, ja, ditt bästa.

Vintern rimfrost strör på griften,
Stjärnor tindra i det blå.
Hvem skall lämna vandringsstafven
Och härnäst till hvila gå?
O, att vi ock målet hunnit
Och vår segerkrona vunnit!

Vid missionär Westlinds död.

1895.

—*—

Dödens lie åter mejat
På det stora skördefältet
En af Kongofolkets vänner,
Honom, som med villigt hjärta
Gick dit ut att vittne bära
Om den ende sanne Guden,
Som åt skuldmedveten neger
Öfver synd och död ger seger.

Själff han nådens sötma smakat,
Druckit djupt ur frälsningsbrunnen,
Öppnad i det dyra ordet,
Som från urtid blef oss gifvet
Till ett ljus i jordenatten
Att oss visa säkra leden
Till det rätta fadershuset
Ofvan sol- och stjärneljuset.

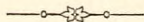
Därför blef hans första omsorg
Att åt svarte hedning gifva
Nådefulla bibelordet
På det egna tungomålet.
Men fiotispråket ägde
Ännu icke skrifna lagar —
Det blef trägna arbetsdagar.

Men han var en man, som hade
Stål i viljan, mod i barmen,
Mod att lida och försaka,
Att i dagar som i nätter
Under tropisk sol och hetta
Rastlöst låta pennan ila
För att teckna frälsningsordet
Och så duka nådebordet.

Under årtal han kämpat,
Bedit, lidit och arbetat,
Och omsider var det slutadt
Jätteverket — hyddan bruten,
Färdig att i grafven myllas
Men det stora målet vunnet:
Nya testamentet skrifvet
Och åt Kongofolket gifvet.

Mätte millioner själar
Bli den frukt, som han får skörda
På den stora dag, som randas,
Då från öster intill väster
Himlens tempelklocka kallar
Alla jordens folk och stammar
Till den rätta sabbatsstunden,
Ej af tidens formler bunden!

Nu han hvilar efter striden,
Och vi rista minnesrunan
På den tårbegjutna griften:
Ödmjuk var han, sann och trogen,
Mild i ord liksom i handling,
Med ett sinne för det rätta,
Som ej ondskan kunde vika
Att det goda nånsin svika.

Vid pastor J. W. Sundelii graf.

1895.

—*—

Sof i ro, du gamla hjärta,
Som har klappat här en tid
Under sorg och kval och smärta,
Sof och hvila dig i frid!
Lifvets växling är förbi,
Gud har gjort din ande fri.

* * *

»Se, Gud mig slog», en gång du ödmjukt sade,
Då fadershanden hårdt dig tuktat hade
Och intet fanns på jorden för dig kvar,
Men du vid plågans läger bunden var.

Ja, Gud dig slog, men du fördrog hans aga,
Och vi ej hörde någonsin dig klaga;
Du var en hjälte uti tålmod
Och sade fast: Guds vilja den är god.

Och när till sist, af smärtan öfvervunnen,
Du fram till dödens mörka flod var hunnen,
Då såg du uppåt och din blick var nöjd,
Och hoppet vinkade mot himlens höjd.

* * *

Här i mörka jordegruset
Vänner möts och skiljas åt,
Där i ljusa fadershuset
Finns ej klagan eller gråt;
Där vi mötas få en gång,
Så är hoppets vissa sång.

Uppståndelsehopp.

Snart skola nattens skuggor fly;
Snart skall en härlig morgon gry,
Evighetssolen stråla klart,
Allt i dess sken bli uppenbart.
Då får min själ bada i ljus,
Fri ifrån jordens stoft och grus,
Och i en skön, ljuf harmoni
Sångernas missljud lösta bli.

Tron har nu öfvervunnit allt,
Som gjorde hjärtat mörkt och kallt.
Kärlekens eld i hvarje barm
Brinner för evigt ren och varm.
Allt, hvad som förr fläckt min skrud,
Är nu förbi. Jag är hos Gud,
Helig och ren, frälst ifrån fall;
O, hvad min tunga jubla skall!

Bruden sin brudgum funnit här;
O, huru varm hans kärlek är!
O, huru skön hans bröllopsal!
Borta är värk och nöd och kval;
Allt är förbi. Natten har flytt;
Striden är nu i frid förbytt.
Döden är död; lifvet nu rår
Här i en evig ungdoms vår.

	Sid.
Hemfärdssång	46
Guds väg	48
Evighetshopp	49
Korsets väg	51
Kristus lefver	52
Vid Herrens bord	54
Pingsten	55
Förlossaren	57

II.

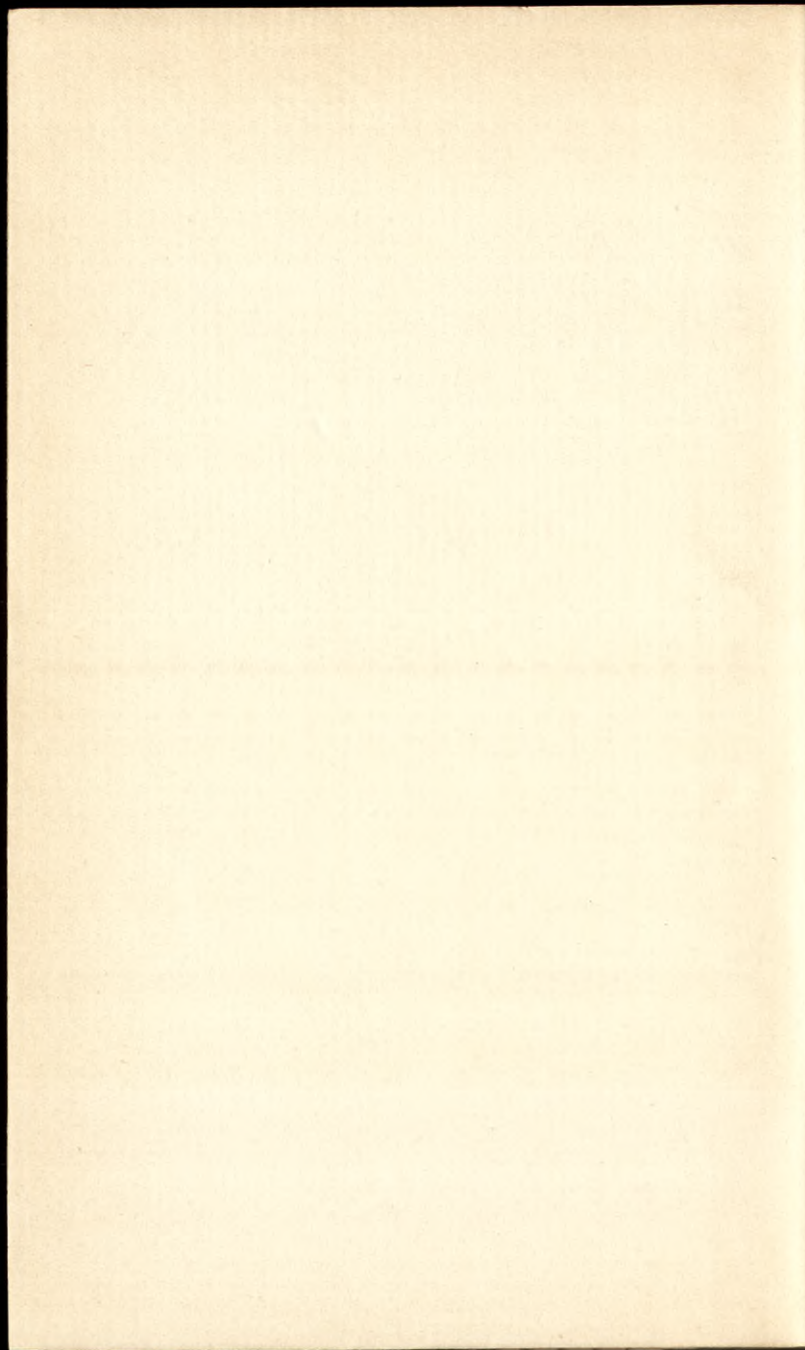
Natt och morgon	61
Liljekonvaljen	62
Vårtankar	64
Linean	67
Landtflickan	68
Septemberdag	70
Vid julgranen	72
Vid årsskiftet	73
Aftonstämning	75
Nattscener	76
Drinkarens klagan	78
Stormdrifna	80
Lystringsrop	82
Hvad hon kunde, det gjorde hon	84
I vinterkvällen	86
I oväderstid	88
Långfredagstankar	91
Sorgen	92
Sjässtrider	94
Seglatsen	96

III.

Missionären	101
Vid en missionsfest	102
Till missionär Westlind	104

	Sid.
Vid dödsbuden från Kongo -----	106
Till brudparet Högberg -----	108
Vid fru Louise Wennerlöfs död -----	110
Till fru Therese Uhr -----	111
Vid Andreas Fernholms graf -----	112
Vid Maria Löfvenhjelm's död -----	115
Vid missionär Westlinds död -----	117
Vid pastor J. W. Sundelii graf -----	120
Uppståndelschopp -----	122

Stockholm, Svenska Tryckeriaktiebolaget, 1896.

